

YHTEISLAULUT 2020

Kevät 1

- 1. Leivo D**
- 2. Isoisän Olkihattu Cm**
- 3. Anttilan keväthuumaus G**
- 4. Murheesi suista Dm**
- 5. Tuoksuvat tuomien Cm**

Tekijänoikeuslain 24 §:n nojalla on sallittua painattaa yhteislaulutilaisuuksissa laulettavien laulujen sanat tilaisuuksissa läsnä olevan yleisön käyttöön. Tilaisuus: liVisio yhteislaulutilaisuus 2020

Kuvat: www.kuviasuomesta.fi

1. Leivo

Miks leivo lennät Suomehen
niin varhain kevähällä,
et viihdy, lintu riemuinen,
sä maalla lämpimällä?
Miks äänes soriesti soi
vain Suomen taivaan alla,
ja vaikka puut ne vihannoi,
sä lennät korkealla?

Sen tähden Suomeen kiiruhdan
ja lennän korkealla,
kun tahdon nähdä kauniimman
mä rannan taivaan alla.
Ja senpä vuoksi laulan ma,
kun kannel täällä soipi.
Ei missään voi niin riemuita
kuin Suomessa vain voipi

2. Isoisän olkihattu

Mä tässä kerran ullakolle yksin kapusin
Ja sattumalta vanhan kaapin siellä aukaisin
Mä sitä pengoin mitä lienen oikein etsinyt
Niin löysin vanhan olkihatun siitä kerron nyt
Sen pölystä kun puhdistin ja sitä kääntelin
Ja ullakolle vanhan arkun päälle istahdin
En aikaa tiedä miten kauan siinä viivähdin
Kun isoisän tarinaa mä hiljaa muistelin

Ol' kerran pieni hattukauppa sivukadulla
Niin pientä kauppaa nykyään et löydä todella
Ja siihen puotiin isoisä kerran piipahti
Hän kauan etsi olkihatun viimein valitsi
Vaan valinta se tuskin siinä aikaa vienyt ois
Kas syy on toinen hennonnut ei millään mennä pois
Kun kerran katsoi myyjättären silmiin sinisiin
Jo kaikki hatut ostanut hän kohta olis niin

Näin kului aikaa sinisilmäin vuoksi tosiaan
Nyt romanssi niin kaunis kohta puhkes kukkimaan
Ja joka päivä iltasin kun kello tuli kuus
Nähtiin eräs herrasmies ja olkihattu uus
Odottavan sulkemista pienen myymälän
Ja kahden nuoren kulkevan luo puiston hämärän
Ei kauniimmin tää satu pieni päättyä nyt voi
Kun kera syksyn lehtien hääkellot heille soi

Näin kuvat kulki muistoissani hämys ullakon
Ja mietin kuinka kaunis sentään ihmiselo on
Vaan miten vähän jääkään meistä muistoks tulevain
Kuin isoisän tarinasta olkihattu vain
Mutt ehkä ajan tomun alta joku toinenkin
Joskus pienen muiston löytää niin kuin minäkin
Näin isoisän olkihattu sai mun laulamaan
Ja vanhan kaapin kätköihin sen laitoin uudestaan

3. Anttilan keväthuumaus

Anttila nyt ampaisee ylös vuoteeltaan,
Aurinko on korkeella, kevätuuhi lounaassa
Niityllä hän tanssii järin yöpaidassaan,
Lauluhunsa yhtyä saa kuka vaan.
Kuikkaemo uittaa jo untuvaisiaan,
Peipponenkin helskyttää riemulaulujaan,
Katso, kuinka kukkaakin monta on jo kevätiniityllä,
Orvokki, lehdokki, vuokko ja moni muu.

Palttinainen paita se vain hulmuu,
Anttila kun karvaisia kinttujaan viskoopi
Anttilalle auki on taivas ja maa,
Oravalle kuuseen hän näin huudahtaa:
"Tunnetko sä, Kurre, kuka tanssija on tää,
Kuule, käki kukkuu taas lempisävelmää,
Katso, väriloistossaan tervehtii jo kevätiniityllä
Orvokki, lehdokki, vuokko ja moni muu."

Kukkasista kietoo nyt mies seppeleen,
Sen hän panee harmaaseen, pörröiseen päähänsä.
Laulaen hän tanssii taas perähuoneeseen,
Lapset ylös kirmaisten hokee äidilleen:
"Katso, isi tanssii, hän morsian on kai,
Mistä hän tuon hunnun ja kukkakruunun sai?
Noinko monta kukkaa jo puhjennut on kevätiniityllä:
Orvokki, lehdokki, vuokko ja moni muu."

Anttila on vanha, mutta hän tanssii vain,
Häll' on paljon huolia ja rahat on tiukalla.
Harvoin saa hän huilia, työtä piisaa ain',
Millä tavoin pärjää, ei tiedetä lain.
Tietänee sen kuikka, joka saimen suulla sous',
Peippo sekä orava, joka oksallensa nous',
Tietäneet sen kukkaset, jotka loistavat kevätiniityllä:
Orvokki, lehdokki, vuokko ja moni muu

4. Murheesi suista

Murheesi suista, ilmasta puista,
soi riemuvirsi, tuoksuu jo maa.
Myös virta vielä tanssiipi tiellä,
päin merta menen noin vaahtoa.
Myös rintaraukka riemusta lyö
jäi kauas taakse talvemme yö.
Murheesi suista, ilmasta puista,
soi riemuvirsi tuoksuu jo maa.

Muistoissa mulla, myös ehkä sulla
lie musta häivä, kaik' unholaan.
Loukkoon jo huolet pois varjopuolet,
aurinko armas luo loistoaan.
Nuoruutta soipi viidat ja haat,
nuoruutta niistä itsekin saat.
Siis riemumiellä laula sä tiellä
- nuoruus on suurin lahjoista maan.

5. Tuoksuvat tuomien valkoiset kukkaset (valkoakaasiat)

Tuoksuvat tuomien valkoiset kukkaset,
terttuinsa peitos on puu.
Lehdossa laulanta soi satakielien.
Hiljaiseen yöhön luo loisteensa kuu.
Muistatko kesän, kun tuoksussa tuomien
haaveillen istuimme ain?
Kuiskaili silloin tuo helkyntä hemeä:
Armaani, aina, sun ain oon ma vain!

Vuodet on vierineet,
hurmos on haihtunut,
nuoruus jo mennyt on, oi!
Vaan en ma valkoisten tuomien tuoksua
unhoittaa koskaan, en koskaan ma voi